

Paternitatea adevărată: un „munte de iubire” - Multă „mamă” și puțin „tată” în viețile copiilor noștri -

*„De ați avea zece mii de învățători întru Hristos,
totuși nu aveți mulți părinți!
Căci eu v-am născut, prin Evanghelie, în Iisus Hristos.”
(1 Cor. 4.15).*

Introducere: Contestarea autorității, astăzi – consecință a declinului paternității

Atitudinea în raport cu Divinul în societatea contemporană pare caracterizată de o oarecare **polarizare**: pe de o parte, sunt cei care-și duc viața ca și când Dumnezeu nici n-ar exista, deci practică un refuz ferm al Religiei, al practicii religioase, și în ultimele consecințe, al lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, sunt cei care sunt nu doar înflăcărați, ci chiar habotnici, fanatici, practicând intoleranța și promovând idei specifice totalitarismului religios. În toate confesiunile întâlnim ambele extreme. La mijloc, este segmentul celor care se raportează într-o manieră sănătoasă la transcendent.¹

¹ Unele studii sociologice se grăbesc să considere că **recursul la Dumnezeu s-ar afla în societatea occidentală la minime istorice**, dar pe de altă parte, alte studii se focalizează pe dimensiunile niciodată întâlnite ale fanatismului religios, având în centrul analizei talibanismul islamic. Aceasta pentru în acest spațiu s-a reajuns la cruzimi specifice Evului Mediu, precum decapitarea ostentativă a presupusului dușman, transmisă pe *Youtube* sau pe alte rețele de internet, pentru a înfiora publicul. Este clar că în aceste atitudini e o doză colosală de psiho-patologic. (n.n.)

Polarizarea aceasta își are rădăcinile în **conflictul care există între omul de astăzi și figura paternă**. De câteva decenii trăim într-o societate fără „tăți”, alergică la tot ceea ce înseamnă **paternitate, paternal și direcțivitate**, respingându-se orice formă de „dependență”, fie ea biologică, socială sau cerească. Nu se mai face nici o corelație între dependență și descendență, realități aflate în conexiune. Există răspândita **convingere, în inconștientul colectiv**, că autoritatea paralizează sau limitează omnipotența omului postmodern.

Deci asistăm la un declin al paternității și implicit, al masculinității, iar prin extensie, al autorității, în general. În societatea de astăzi nimeni nu mai vrea să se supună, dar toată lumea ar dori să comande, să formuleze reguli pentru alții, să dicteze. Vedem acest lucru zilnic la televizor.² Toată lumea știe ce ar trebui să facă alții, cum ar trebui să se comporte ceilalți, dar nimeni nu știe ce ar trebui să facă el personal, pentru a schimba lumea în bine. *Fii tu – mai întâi – schimbarea pe care o vrei în lume!* – aceasta ar fi regula de acțiune.

1. Paternitatea – ofertă de iubire imensă, gratuită, expresie a maturității duhovnicești

Întrebarea de reper ar fi aceasta: **Cât de mulțumiți am fost, în copilărie, de propriul tată?** Răspunsul este

² „Din păcate, astăzi este în criză imaginea autorității, fie la nivel de stat, fie la nivel de job, fie la nivel de familie. E răspândită o falsă imagine despre democrație, potrivit căreia nimeni nu mai are dreptul să comande, și nimeni nu mai are obligația să se supună: pe deasupra, **fiicare se crede un autodidact privitor la normele de conviețuire**, și – drept urmare – are dreptul să emită directive de comportament altora.” Giacomo Dacquino, *Se questo e' amore. Conoscersi meglio per imparare a farsi amare*, Edizioni Oscar Mondadori, Milano, 2006, p. 188.